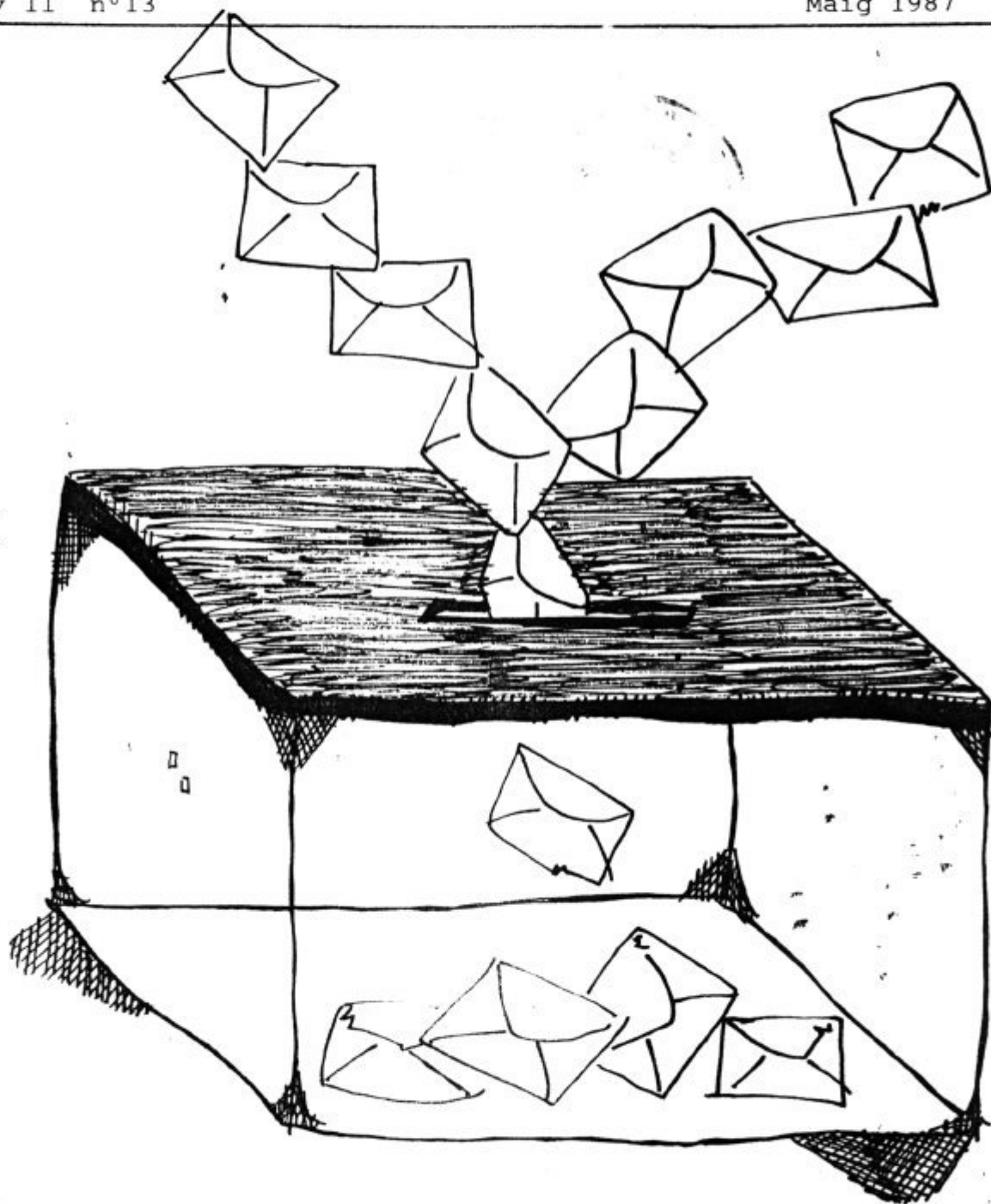

N^oALI

LA REVISTA DE LA COMARCA DE PONENT

Any II n°13

Maig 1987

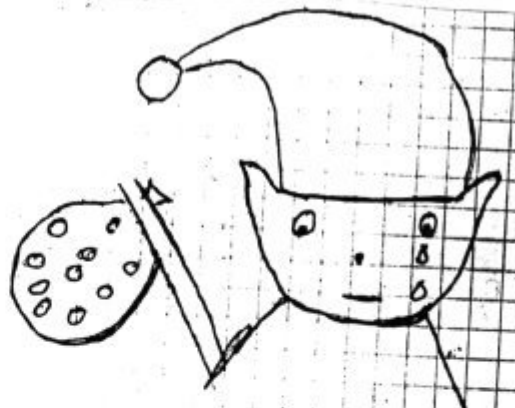

Elain, un pobre duende cobarde

En un lejano país vivían unos duendecillos, todos ellos eran valientes menos Elain un pobre duende cobarde, los demás se reían de él, le tenía miedo a un pobre caracol y a una lenta tortuga, ya se hizo de noche y se fueron a la cama a dormir menos Elain que lloraba tristemente se le ocurrió una idea, escaparse de su país y marcharse a otro lugar. Preparó su maleta y se marchó. Elain tenía miedo de la oscuridad entonces decidió meterse dentro de un árbol, oía muchos ruidos extraños, se marchó a otro sitio para estar más tranquilo luego tropezó con un tronco y se asustó tanto, que se cayó en un agujero profundo, era un laberinto, tenía agujeros pequeños, gigantes, medianos, decidió meterse en el mediano y se encontró una puertecita que conducía a un salón grande donde tenía las sillas tapadas de alfonbras blancas y las paredes llenas de telarañas con tres arañas, luego vió un resplandor era un hada muy linda, le dijo -¿Tu debes ser Elain?

-Sí, señora, ese soy yo, un enanito cobarde.

-Si tu, le dijo la bella hada, me vas a buscar la piedra de las nieblas te convertiré en un enano valiente. Y alegre él partió por la puertecita y empezó a oír burlas que le hacían sus amigos ¡Ja, ja, ja cobarde Ja, ja! el pobre Elain encaminó los pensamientos

en la piedra de la niebla y subió a una montaña muy alta, tiritaba de miedo pensando que podía haber un dragón como guardián, pero él quería ser como los demás, y cogió la piedra que le había encargado el hada buena, estaba muy contento porque pensaba que sería muy valiente, bajó corriendo y se metió en un río con una cascata muy grande casi no podía nadar pero con muchos esfuerzos consiguió atravesarlo; se fue a buscar el laberinto y no se acordaba donde vivía el hada, entonces se metió y le apareció una bruja -¡Huy!, Señora bruja no le busco a usted, luego se metió en el agujero grande y por supuesto le salió un gigante llamado Sito era muy bueno y le ayudó a buscar el agujero pequeño que era el que conducía al salón del hada, le entregó la piedra de las nieblas y ella dijo: -Te mereces ser un duendecillo fuerte, valiente y te voy a mandar a tu país para organizar una fiesta en honor tuyo, Elain.

MAITE de ABÁSULO PALLICER

EL FAR DEL PORT CANVIA D'IMATGE

La línea que separa lo típic de lo tòpic és tan feble i difuminada que a vegades és difícil no confondre aquests dos conceptes. Això ve a compte perquè si hi ha una imatge típica, i jo crec que gens tòpica, del port és la silueta del Far retallada al fons de l'horitzó, vista que ve a ser com una tarjeta de identitat d'aquest racó privilegiat. Final d'un dic, passeig obligat per a tots els nostres visitants, fotografiat i plasmat pels artistes ja sia inflammat pel foc de la posta de sol ja diluït dins les brumes de la tardor.

El Far, per imperatius de les actuals normes internacionals de navegació, ha hagut d'adoptar una nova imatge, canviant el color gris argentat de la seva cúpula, o part metel·lica superior, per un vermell rabiós i cridaner.

Aquest "New look" del far sens dubte serà un poc difícil d'assimilar pels qui estàvem acostumats a la seva presència humil i discreta, allunyada d'estridències i de modes.

La seva torre de pedra de Santanyí coronada per una cúpula gris, s'integrava dins el blau com si tot fos un mateix cos. Aquesta unitat s'ha trencada per la presència d'un vermell que atreu amb força la nostra mirada. Aquesta discreció, que la qualificaria de franciscana, ha cedit

N'ALÍ

LA REVISTA DE LA COMARCA DE FONOLLET

Ap. Correus 79
Andratx
Editen:
Coordinador Parro-
quial de Joves
d'Andratx
Centre Cultural
de S'Arracó

Director: Santiago
Cortès i Forteza

Redactor en Cap:
Gaspar Pujol
i Flexas

REDACCIÓ

Biel, Ensenyat
i Pujol, Margalida
Ferrà i Ensenyat,
Gabriel Jofre
i Mir, Maria
José Clar i Roca
Pedro Flexas
i Flexas, Margali-
da Sastre i Parpal,
Bartomeu Bosch
i Palmer, Catalina
Alemany i Riera,
Bernat Bestard
i Nadal, Joana
Alemany i Mir.

EQUIP TÈCNIC

Isabel Ensenyat
i Ensenyat, Maria
F. Pujol i Mulet,
Isabel Alemany
i Moyà.

GERENT

Vicenc Flexas
i Alemany.

Impressió: Tallers
propis.

D.L.P.M. 295/1986

EDITORIAL

Dia 10 de juny tendrem ocasió una vegada més de arribar a les urnes i elegir els nostres representants als municipis, al nostre Govern i a Europa. Tots tenim el dret i el deure de votar i de fer-ho amb tota llibertat. El nostre vot sols ha de estar supeditat a la nostra consciència.

Els partits polítics i les distintes agrupacions electorals hauran fet les seves campanyes per a la captació de vots. Campanyes més o manco virulentes que demostren una vegada més la poca categoria dels nostres polítics que en lloc de fer una explicació del seu programa i de la seva ideologia prefereixen desqualificar al contrari sens adonar-se'n de que moltes vegades les desqualificacions tenen l'efecte del "Boomerant".

Seria interessant que l'11 de juny s'oblidassen totes les coses de la campanya i sols permanesqués la intenció de servei al poble i de treballar en bé de la comunitat. Oblidant fins i tot els partidismes pensant que tots hem de conviure i procurar millorar el nostre ambient de vida. Tots junts hem de fer possible aquesta convivència en llibertat, justícia i progrés.

Des de les planes de N'ALÍ ens atrevim a demanar a tots que votin i que votin amb absoluta llibertat pensant exclusivament en el bé de la nostre gent. Sense mirar interessos privats si no el bé comú. L'abstenció mai pot ser justificada. Per tant repetim: Votin amb absoluta llibertat, pero votin.

N'ALÍ

TORRE DE LLEBEITX

ITINERARIO:

Ver plano de situación.

Desde el puertecito de la Dragonera hay una hora de camino por carretera asfaltada, hasta las proximidades de la torre.

DESCRIPCION:

Situadas a unos 60 m. sobre el mar.

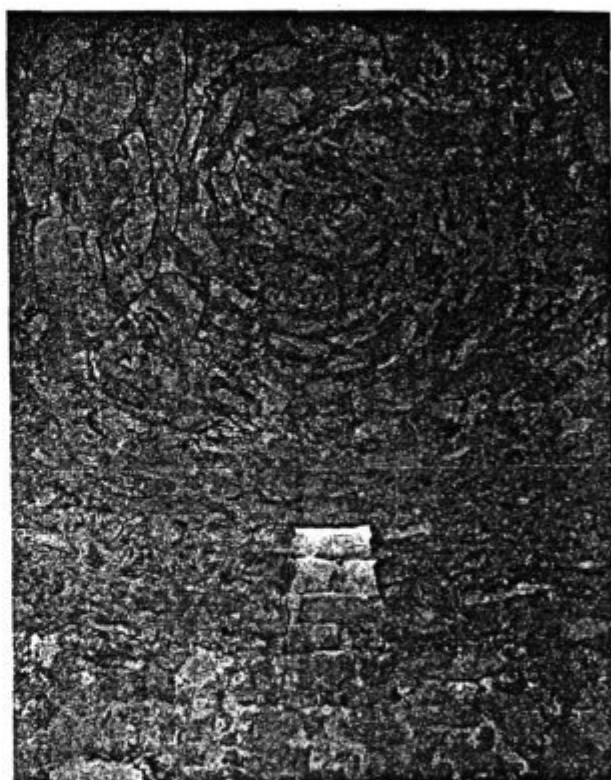
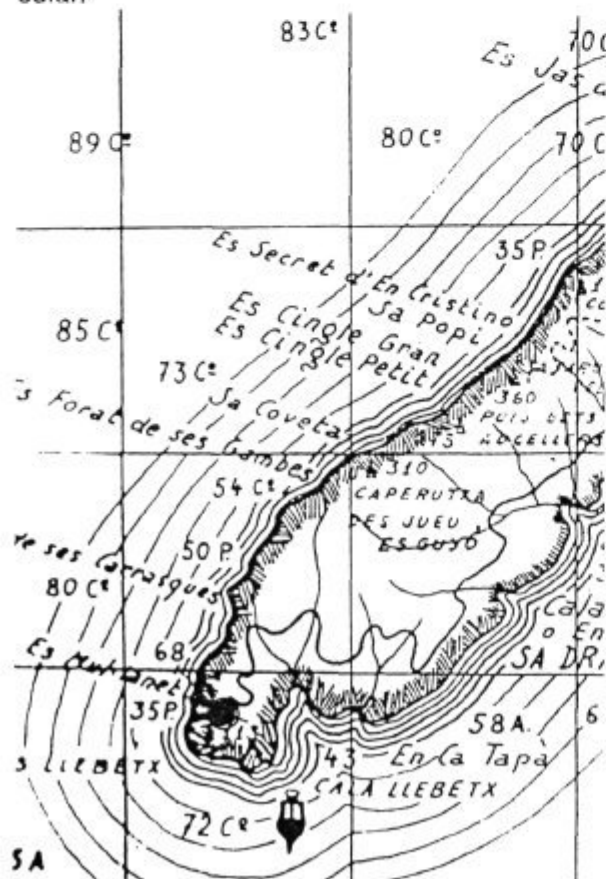
Es una torre redonda con una cámara interior abovedada cuyo acceso, cosa extraña, está hacia la cala contigua. Probablemente está si-

SITUACION LEGAL—ESTADO ACTUAL:

Figura en el I.P.C.E. con el N.º 1.1/T/014/R2.

Su estado actual es R2.

Está situada en terrenos de propiedad particular.

tuado hacia el mar, porque el desnivel existente facilitaría el asalto a la puerta. Entrando por el portal original, a la derecha hay un armario rodeado de aspilleras oblicuamente dispuestas y dirigidas hacia tierra para defender el flanco trasero vulnerable por el desnivel del terreno. Enfrentada a la puerta, está el acceso a la cubierta por una pequeña escalera. El parapeto superior es a barbata en una amplia cañonera con esplanada hacia el mar. Por la parte de tierra era más alto, con cuatro aspilleras y una plataforma volada sobre ménsulas, de las que quedan restos de seis, con una anchura de un pie (30 cm.) Sobre la puerta había un matacán. Adosado al parapeto alto había dos "armarios - repuesto" de pólvora y armas.

Hay un cañón de hierro sin cureña, dirigido hacia la cañonera.

El estado general de la torre es regular, sobre todo la planta superior. Hoy se puede entrar por un agujero practicado en el muro tierra adentro.

En las cercanías hay unas tinajas de alfarería empotradas en el suelo, como reserva de agua; junto a ellas hay un pequeño algibe de ejecución posterior.

FICHA HISTORICA:

Fue construida hacia 1585 participando en su diseño el Dr. Binimelis.

Benito Verger la visita el 1 de Julio de 1597 acompañado de Pedro Sans, como guía, y se encuentra a Francisco Socías de 45 años y a Julián Perpinya de 60 años, como guardas. Tenían una pieza de artillería de bronce de 4 ó 5 quintales con su cureña, culera y atacador en buen estado; dos mosquetes de posta y dos arcabuces, todos con sus aparejos y moldes; 50 libras de pólvora; 14 balas de la pieza y 24 de los mosquetes; un "fester" para los fuegos y "alfabía" para el agua.

Todo ello propiedad de la Universidad.

Necesitaba 4 libras de plomo y una libra de mecha.

En 1692 eran guardas: Pedro Antonio Jover y Gabriel Torrades. El armamento consistía en una pieza de hierro de a 6 libras de bala, una espingarda, dos mosquetes "de coll", dos arcabuces y un pedrero.

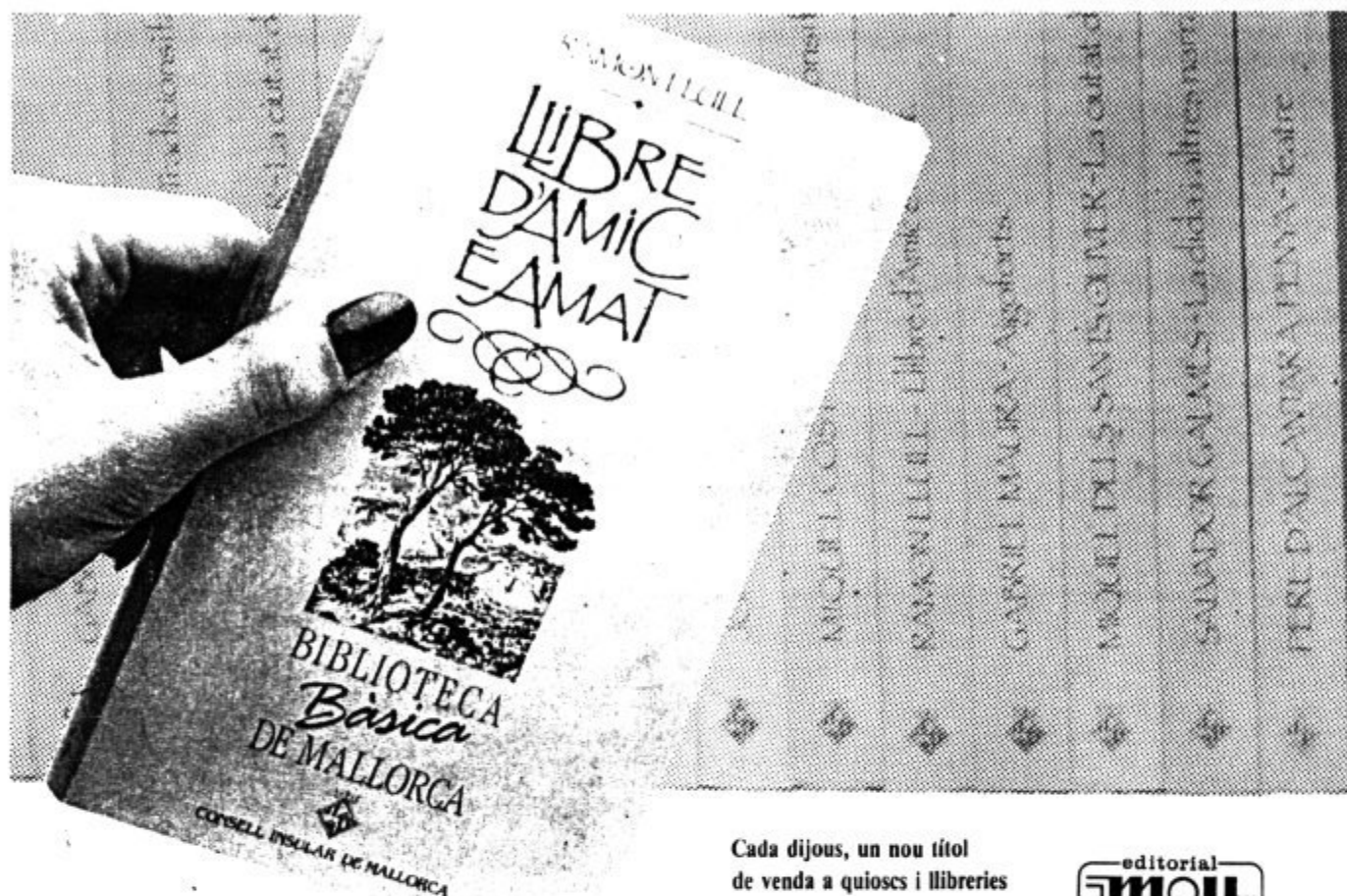
En 1700 tienen una pieza de hierro de 5 libras de bala, un pedrero, una espingarda, dos mosquetes, dos arcabuces, dos "botavants" con la siguiente munición: 12 libras de pólvora, 12 balas de cañón, 8 de espingarda, seis docenas de mosquete y arcabuz, y dos mazos de mecha.

En la relación de 1769 figura con dos torreros y artillada con una pieza de a 8 libras de bala.

Se indica además que no hace fuegos (de señales).

En 1794 tiene un sólo cañón y necesita reparar los "armarios-repuestos" de pólvora, situados en la planta cubiertas.

No está señalada en el mapa de Vicente Mut de 1683 y si en el de Despuig de 1784.

Cada dijous, un nou títol
de venda a quioscs i llibreries

editorial
MOLL

És bàsica per la nostra cultura.

És la Biblioteca Bàsica de Mallorca que ara t'ofereix el Consell Insular. Són 25 obres que posen a l'abast de tothom el més representatiu de la literatura i cultura fetes a Mallorca.

Una col·lecció única i molt econòmica que no pot manca a ca teva.

Ramon Llull, "Libre d'Amic e Amat"; Gabriel Maura,

"Aigoforts"; Miquel Costa i Llobera, "Tradicions i Fantasies" i molts més autors mallorquins componen amb les seves obres més representatives aquesta Biblioteca tan essencial per conèixer la nostra cultura, les nostres arrels i tradicions. Una Biblioteca que per la nostra cultura, és bàsica.

BIBLIOTECA
Bàsica
DE MALLORCA

CONSELL INSULAR DE MALLORCA

conversa amb JOANA Mª ALORDA "SA MESTRA JESUSA"

Ha complit ja els cent anys i la celebració fou molt sonada: arribar de Cuba per estar amb els seus fill, néts i renéts i fins i tot fills dels renéts, cinc generacions per celebrar l'esdeveniment després de seixanta tres anys fora d'Andratx.

Aquí tenim una petita mostra dels seus records i vivències de la seva llarga vida.

-Què recordeu de la vostra vida a Andratx?

-Nací el año 1886, el 27 de setiembre. Ya en la edad de jugar compartía mis juegos con otros niños de mi edad. Entonces no teníamos juguetes, así que nos las ingeniábamos para formar juegos: jugábamos a señales con hilos de lana. Cada color tenía un valor, el amarillo era el que más valía. Otros juegos eran: el de las canicas, saltar a la comba haciendo juli, los muchachos jugaban a rébol con piedras, mi afición al juego duró hasta después de casarme.

-Quina feina feieu quan ereu jove?

-Era maestra de niños hasta seis años de edad, lo que entonces llamaban "mestra de pa amb oli". Mi horario era desde las siete de la mañana hasta las 11 i de la 1 de la tarde hasta las 6. Este horario estaba en función de las madres que trabajaban. Los niños podían asistir del año de edad. Mi sueldo era de 3 céntimos a 1 real a la semana. Solían asistir unos cincuenta niños aunque no siempre coincidían todos.

-Quines activitats realitzaven els infants?

-Enseñaba a leer y a escribir a los mayorcitos, hacer palotes, dibujar, pegar. Para enseñarles a leer utilizaba el Catón.

-Quines altres feines o activitats realitzaveu a més d'atendre als infants petits?

-Realizaba labores de clochet para ornamentos eclesiásticos, también hacía capas y blusas.

Mi afición a las labores data de mi infancia en la que a la edad de siete años empecé a ir a la escuela con las monjas y allí aprendí a hacer labores.

-Cóm eren els costums del festeig i el casament?

-Cuando los chicos jóvenes venían de Cuba y decidían casarse los familiares se encargaban de

buscarle una muchacha que fuera del agrado del novio y de la familia.

Me casé a los 19 años, en quince días estuvo resuelto todo, ya que mi boda suponía que el hermano de mi novio quedara exento del servicio militar por ser hijo de viuda. Una vez casada mi marido volvió a Cuba mientras yo quedaba aquí esperando, ya, mi primer hijo. Los domingos todavía jugaba a la bola con las vecinas, los demás días trabajaba de maestra con los niños pequeños.

-Quan vareu decidir anar a Cuba amb el vostre home?

-Recuerdo que cuando nació un muchacho se decía que cuando fuera mayor (14 ó 15 años) se iría a Cuba a pescar esponja.

Mi marido quería que fuera a Cuba con él, pero mi familia me decía que allá no tenía nada que hacer. Cuando mi hijo cumplió 17 años decidí partir. Al llegar mi marido ya se había situado y era Práctico del Puerto, es decir, había hecho carrera y ganado unas oposiciones estatales lo que nps permitía vivir bien. Recuerdo que justo al llegar me dijo que no quería que trabajara, yo le respondí que trabajaría para mí y mis amistades sin cobrar nada por los trabajos de crochet y manualidades y que incluso me serviría para llenar el tiempo cuando él estuviera fuera de casa.

-Quins governants heu conegut a Cuba?

-Cuando llegué gobernaba Zayas Barón que era conservador, después gobernó Machado que era liberal, la revolución de Batista y ultimamente la de Fidel Castro. De Batista recuerdo que protegió demasiado a los ricos en la última fase de su gobierno y Fidel Castro, que fracasó en su intento de llegar al poder antes de conseguirlo definitivamente, sus primeros años fueron buenos pero después

se convirtió en un régimen totalitario en el que es el estado quien lo gobierna y rige todo. Todo el mundo trabaja ocho horas para el estado y ultimamente hay mucho estraperlo. Los turistas pueden comprar todo lo que quieran mientras que los cubanos no. La compra tiene que realizarse mediante vales. Está racionada, también, la ropa que debe usarse durante el año. Yo misma para poder venir a Mallorca tuve que renunciar a mis bienes que consistían en una casa y la pensión de viudedad.

-Quina vida duieu amb el vostre home allà a Cuba?

-Como ya he dicho vivíamos bien. Sin embargo no podíamos venir a Mallorca de vacaciones ya que mi marido sólo tenía un mes de permiso y el vapor que viajaba a España tardaba 22 días en realizar el recorrido. Al tener descendencia allà, no nos planteamos el volver.

El Far del Port...

davant un protagonisme més actiu. Si abans el Far era un component més ara el seu vermellenlluernador li ha conferit una presència menys discreta.

Els qui estan avesats a la vella imatge hem sentit el canvi i ens costarà acostumar-nos a la nova fisonomia del Far i a integrarlo de forma espontània dins el paisatge del port. Però de totes maneres, seguirà essent visita obligada i punt de referència tant dels habitants d'aquest país com de tots els nostres visitants i, en definitiva, sant i senya d'un dels indrets més acollidors de la nostra illa.

De mi marido recuerdo que era una persona de bien, querido y respetado por todos. Tenia palabra y sabia mantenerla. Hizo el bien a muchos de sus amigos pero nunca lo pregonó y nunca supieron que cauce habia utilizado. No era hablador y sí muy respetuoso con la intimidad ajena.

-Ens podrieu referir qualque anècdota que vos hagués succeït a Andratx?

-Va ésser l'any 1912. Hi va haver un cicló molt fort. Era diumenge i com que hi havia mercat a sa plaça vaig anar-hi amb el meu fill a comprar quan vaig veure que el temps s'embrutava massa vaig deixar el meu fill a ca una amiga meva. Quan vaig ésser a sa plaça una ventada em va endur i em tirà dins es cafè de Can Martí (avui Cas Pobil). També es vent duqué a Can Gasparoto es lletrero de Ca Madò Maria Tema.

A l'any 1931 quan va caure una tromba d'aigua ses garroves de Son Mas pegaren a Can Tries, que una dona caigué dins es torrent de baix de sa costa de l'Església per sort buns homes la tragueren tot d'una, salvant-la del desastre i la destrossa que hi va haver.

S'ha fet tard, ja és l'hora del descans. Agraïm a l'entrevistada el temps i els records que ens ha dedicat.

ARGUTA

P.D. Per a l'entrevista he utilitzat les dues llengües transcrivint les seves respostes amb la llengua que ella empra i li va més bé per referir els seus pensaments.

* * * * *

* * * * *

Som un grup d'amics anomenats Escola de Compensatòria. Entre altres moltes activitats, intentam desenvolupar la creativitat i una de les moltes maneres que tenim de fer-ho és escrivint. Us presentam aquí una mostra de la nostra feina. Una narració conjunta nascuda d'una primera frase:

"Era tarde, hacía frío....."

Sols amb això, dues amigues hem anat perfilant, mitjamçant la imaginació i un bolígraf i un paper compartits aquesta petita història que ara us presentam.

Si en voleu participar de les nostres aventures som al carrer Catalunya s/n.

Ara sols vos donam les gràcies si ens dedica un poc de temps i amb el nostre amor esperam us agradi abastament com per arribar al final.

Lena i Pili

Abril-87.

MÁS ALLÁ DE LA REALIDAD

Era tarde, hacía frío, llovía, caían gotas grandes y pesadas. El viento huracanado, hizo que la ventana se abriera, no se veía a nadie por la calle, los papeles del suelo volaban por el aire. Sobre ella, un cielo gris muy oscuro, estaba anocheciendo.

Andaba con paso presuroso y llevaba en el cuerpo la sensación de haber dejado algo. Sin embargo, sin razón aparente quería llegar cuanto antes a un lugar que no conocía, pero sentía que debía seguir andando para llegar... ¿A dónde?

A algún lugar lejos de la realidad, a un lugar imaginario, pero real como en los sueños. Tenía prisa, como si quisiera escapar de algo o de alguien.

Sí, lo que había dejado era algo que no quería recordar, algo que le había sucedido, ¿per qué?

Mejor seguir andando, no valía la pena mirar atrás, era mejor empezar a pensar en el lugar de destino.

La ciudad iba quedando atrás, atrás la pesadilla y bajo sus pies, un camino incierto, un bosque claro y a lo lejos un resplandor.

El bosque fuente de energía y vida, todo luz y color. Animales alegres. Ágiles ardillas trepaban por las encinas. ¡Qué bonito y silencioso! Todo como un sueño real. Por fin ha podido escapar de una pesadilla y ha entrado en un mundo hecho para ella.

La hierba crece por todas partes, en un atardecer maravilloso, el sol cae tíbiamente dando a todo una nota rosada, el rocío no desapareció con el sol y como lágrimas centelleantes, adorna como un maravilloso collar las flores, las hojas, las briznas de hierba temblorosa. Una brisa tibia, serena, acaricia su rostro.

Al fondo una casa, un jardín de rosas blancas y rojas signo de alianza de paz y amor. Una fuente.

Se oía el gotear de la estatuilla, rara, sin figura concreta, algo desconocido. Al lado de una sonrisa deslumbrante, blanca y amplia: unos labios rojos, dientes nacarados sobre un rostro sereno, terso y frágil.

El retintineo del agua sobre el fondo marmóreo, rosado, acariciaba sus oídos como dando un fondo musical a la escena. La brisa juega también con sus cabellos a la par que con las ramas caídas de aquel sauce llorón que junto al arroyo prestan fondo a aquel inigualable retablo de paz.

Peces rojos y luminosos escamas de un metal desconocido. Algo mucho más valioso que el oro; de todos los colores,

parecía como un arco iris.

Tenia ojos rosados y el color de su iris se reflejaba en la fuente, haciendo más bonito y dulce el paisaje. Ella se acercaba poco a poco y sigilosamente iba descubriendo cada vez más sus facciones. Su mirada se cobijaba bajo unos perfiles almendrados, el pelo caía dulcemente sobre sus hombros. Un rizado flequillo adornaba la serenidad de su frente con una aureola plateada, regalo de la luna.

¿O del sol? No se sabe si en verdad es un regalo o una compensación. Todo un sueño de paz y tranquilidad. El jardín parecía como un paraíso.

Se acerca y no cabe duda, son rayos de luna. Regalo gratuito, agradecido simplemente por el hecho de permitir que su ideal persona prestara su alma enamorada a Selene "Diosa lunar".

Una diosa hermosa como la luna. Aquel lugar parecía su cuna donde se mecía poco a poco, suave y dulcemente, sin prisas.

Toda su persona, su figura esbelta y armoniosa, larga y estilizada transmite álitos de paz nocturna a pesar de que la noche no ha aparecido todavía.

Mira a su alrededor, el color rosado transmitido por los rayos solares al reflejarse en las cálidas aguas del arroyuelo lanzan cándidas flechas áureas a las lágrimas de rocío temblorosas sobre el césped.

Vuelve de nuevo la vista a la marmórea fuente, la sonrisa ha desaparecido. Se gira bruscamente, mira a su alrededor casi desesperadamente y ve reflejos argentados tras la columna pétrea que le tapa el umbral.

Parecía extrañada, ante sus ojos el umbral del jardín de mármol y a los lados cantidad de rosas con aspecto fresco y aterciopelado. Las gotas de rocío se veían en sus hojas. Eran tiernas y de aspecto dulce, parecían de miel, una miel natural y dulce, muy dulce. Pues había visto la salida de aquel lugar paradisíaco y tenía miedo de lo que pudiera haber tras ella, sin embargo que la figura selénica hubiera traspasado le pareció premonición de un nuevo e idílico escenario.

Cruza el umbral con pasos decididos e intranquilos. Nerviosa por saber qué había al otro lado, la figura estaba allí. Desaparecía y volvía a aparecer en otro lugar.

Se veía un paisaje mucho más bonito pero allí no reinaban las rosas, sino el color, nada definido, no existe lo material, un rayo descriptible de desconocida procedencia tinte el ambiente, delimita las zonas dando transparencia a unas y opacidad a otras.

Colores, colores cálidos y suaves y bonito ambiente de sentimientos, todo era como un gran sueño donde reina la paz. Todo espíritu y aquella figura perfecta, misteriosa y sincera.

Rosa tranquilo, rojo apasionado, pardo sincero, celeste idílico. Y al fondo un verdoso oscuro que sin remedio ya le devuelve a la realidad. Una realidad esperanzadora, sin embargo.

Pues aquella figura le acompaña, le tiende la mano desde la oscuridad, es la hora de volver, de bajar, de despertar.

Despacio, temblorosa, temerosa pero alegre deja atrás la puerta acristalada, pasa el umbral, tras ella se cierra la puerta blanca, aséptica, impersonal y empieza a atravesar el jardín bello y descuidado, de aquella su casa por un año.

Deja atrás una pesadilla, un problema, algo de lo que no puede acordarse. ¿O su mente no quiere?

Sólo se acuerda de un bonito sueño y del reencuentro consigo misma, ahora reemprende el camino con pasos seguros.

Llega a la calle. Un taxi. -Libertad nº 3, por favor.

Atrás queda todo un sol radiante en el cielo, y en el alma su mejor compañía: Ella misma. PILI Y LENA.

ENQUESTA AMB SEGELL D'URGÈNCIA

No és un secret per a ningú el que el proper dia 10 de juny hi haurà eleccions per elegir el nou ajuntament. Qui més qui manco ja ha fet el seu pronòstic, pronòstic que si el fan els partits són més optimistes de cara als seus propis interessos. Els diaris han publicat els seus sondetjos. N'ALÍ també té la seva enquesta. Com l'hem feta? En primer lloc hem de dir que ho hem fet com si fos un joc ja que resulta molt difícil el que per una mostra de cent persones es pugui sebre el resultat de la votació de tot un poble tenint en compte que una gran majoria que va a votar moltes vegades no es consultada. Hem fet la següent pregunta a 100 persones residents a Andratx: "Quants de regidors creu que treuran les diferents formacions que es presenten a les eleccions?"

En primer lloc s'ha de dir que hi ha hagut una gran coincidència en afirmar que creven que hi ha massa candidatures, com també el fet de que en totes les candidatures hi ha gent que valdria més que es quedàs a casa, i finalment que els vots estaran molt repartits.

També sembla que la aflluència a les urnes serà acceptable.

Repetim que per a nosaltres el fer aquesta enquesta ha sigut una mena de joc que ens ha divertit i que no li donam més importància que la que podria tenir haver fet una travessa de futbol o omplir una "loto", i això no perquè no ens mereixi tot el respecte la opinió de la gent consultada, si no perquè no estam segurs de que les 100 respostes siguin representatives del terme municipal d'Andratx, a més hem de dir que manca una consulta a S'Arracó i al Port d'Andratx.

RESULTAT

Segons els enquestats el Partit Socialista Obrer Espanyol treurà de 3 a 5 regidors amb una mitja de 3'4 regidors.

Alianza Popular en coalició amb el Partido Liberal treurà de 2 a 3 regidors amb una mitja de 2'2 regidors

La Candidatura Independent Municipi d'Andratx té possibilitats, segons els enquestats, de treure d'1 a 4 regidors amb una mitja de 2'10 regidors

De 2 a 5 regidors opinen que podria treure Unió Mallorquina a les properes eleccions, el resultat mitjà és: 3'8 regidors.

A l'Agrupació d'Electors Independents de S'Arracó se li dona la possibilitat d'aconseguir 1 o 2 regidors, la mitja resultant és de 1'20 regidors

En quant a Alternativa Progresista de Andratx veim que té, sempre segons els enquestats, poques possibilitats ja que molts opinen que no en treurà cap i altres diuen que en treurà 1 amb una mitja de 0'40 regidors.

Si el resultat fos aquest que han donat els que han contestat a l'enquesta tendriem el següent Ajuntament:

UM.

Jaime Enseñat Juan
Alberto A. Andonegui Bauzá
Juan Moragues Vila

PSOE.

Matias Terrades Marqués
Jaime Bosch Bover
José Mª Coll Monasterio

AP-PL.

Onofre Pujol Porcel
Juan Carmelo Massot Salvà

CIMA

Matias Tomàs Enseñat
Guillermo Covas Calafell

AEISA

Mateo Alemany Bover

La mitja dona uns decimals a cada llista de candidats que sumats donen el resultat de dos regidors que no ens atrevim a donar a cap candidatura per això els deixam en blanc.

Tampoc ens volem aventurar a dir qui podria ser el batle ja que si els resultats són aquests seran de veure els esforços arribar a un acord amb les diferents forces polítiques minoritàries.

Ara bé ha sigut sols un sondeig el que compte és el que pensa tots i cada un dels votants i això sols es sebrà el proper dia 10 a la nit o l'11 el dematí. Per tant dia 10 de juny contarem.

CANDIDATURES MUNICIPALS A LES ELECCIONS DEL 10 J

AGRUPACIÓ D'ELECTORS INDEPENDENTS

DE S'ARRACÓ

1. Mateo Alemany Bover
2. Antonio Nicolau Bauzá
3. Bartolomé Vich Alemany
4. Juan Vich Flexas
5. Jaume Ferragut Enseñat
6. Guillermo Vich Flexas
7. Juan Esteva Palmer
8. Ramon Alemany Flexas
9. Esteban Curto Blasco
10. Matias Flexas Juan
11. Jesús Alarcón Pomar
12. Antonio Juan Juan
13. Jorge Simó Colomar
14. Manuel Zafra Uceda
15. Guillermo Vich Castell
16. Angel Miranda Torres

ALIANZA POPULAR-PARTIDO LIBERAL

1. Onofre Pujol Porcel
2. Juan Carmelo Massot Salvà
3. Margarita Moll Miquel
4. Antonio Enseñat Bauzá
5. Elizabeth Ana Kay Stewart
6. Juan Porsell Amengual
7. Bernardo A. Alemany Colomar
8. Rosa Salinas Abad
9. Baltasar Porcel Enseñat
10. José Luis Aragón Riveiros
11. Mateo Pujol Muntaner
12. Sebastian Domenech Garau
13. Antonio Simó Alemany
14. Ramon Iglesias Camps
15. Antonio García López
16. Antonio Alemany Bosch

CANDIDATURA INDEPENDENT MUNICIPI

D'ANDRATX

1. Matias Tomás Enseñat
2. Guillermo Covas Calafell
3. Antonio P. Matas Marqués
4. Esteban Palmer Calafell
5. Melchor Bauzá Pons
6. Maria Perelló Martínez
7. Maria I. Hernández Rodríguez
8. Gabriel Puigserver Gil de Sola
9. Miguel Colomar Jofre
10. Antonio Jiménez García
11. Juan Calafat Vera
12. Juan Cervantes Rubio
14. Jenaro Blázquez del Arco
15. Miguel Carbonell Vicens
16. Mateo Calafat Alemany

PARTIDO SOCIALISTA OBRERO ESPAÑOL

1. Matias Terrades Marqués
2. Jaime Bosch Bover
3. José Mª Coll Monasterio
4. José Gallardo Palacios
5. Francisco Pérez Sanchez

6. Gabriel Pujol Bosch
7. Antonio Mir Salvà
8. Catalina Mª Covas Charles
9. Juan Pelaez Hurtado
10. Juan Miguel Martínez Robles
11. Antonio Pujol Giménez
12. Isidoro Sanz Mendivil
13. Jorge Ferrer Farrarons
14. Juan Ramirez Artigao
15. Antonio Lupiañez Carrasco
16. Francisco Ruiz Cabrera

UNIO MALLORQUINA

1. Jaime Enseñat Juan
2. Alberto A. Andonegui Bauzá
3. Juan Moragues Vila
4. Maria Rafaela Roa Coll
5. Juan Forteza Mas
6. Germán Navas Quintano
7. Antonio Cano Muñoz
8. Juan Bosch Pons
9. Victor Tur Mayol
10. Antonio Gutierrez Palma
11. Antonio Calafat Vera
12. Miguel Alemany Alemany
13. Gabriel Roca Breijo
14. Ramón García Sánchez
15. Jaime Nadal Amengual
16. Antonio Bordoy Enseñat

ALTERNATIVA PROGRESISTA DE

ANDRATX

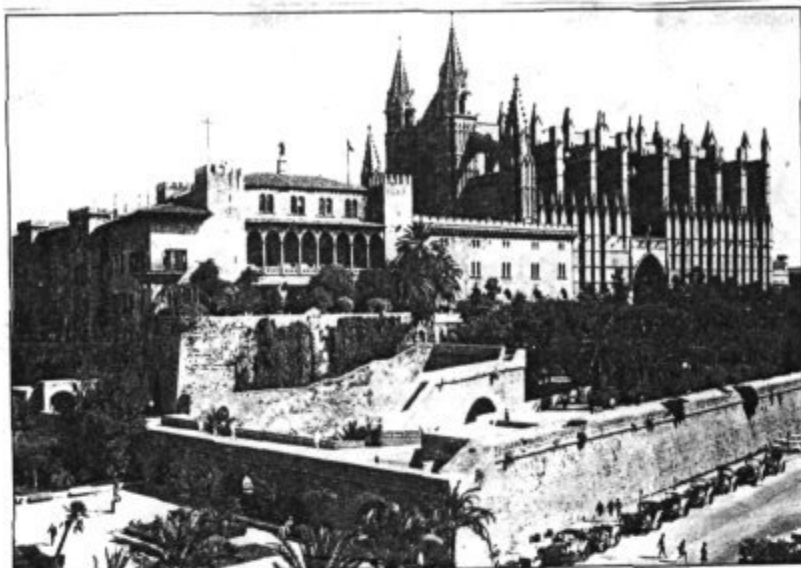
1. Juan Alvarez Mota
2. Mariano Castelló Marí
3. Moisés Morcillo García
4. Antonio Sanchez Moltalban
5. Vicente Pulido Serrano
6. Barbara Colom Sancho
7. Benita Alvarez Martinez
8. Julián Martínez Sánchez
9. Basilio Soto Arroyo
10. Isabel Alvarez Martínez
11. Ramón Sanchez Moreno
12. Maria Enseñat Bestard
13. Juan Siles Sáez
14. José Carcelén Alcázar
15. Eladio Ramos Barróso
16. Pedro Morcillo Cano
17. Manuel Alvarez Mota
18. Manuel Sánchez López

* * * * *

Aquestes sis candidatures son les que competiran per a conseguir els 13 regidors del nostre ajuntament. Les eleccions seran dia 10, dimecres, de juny.

Posteriorment, i una vegada confirmats els guanyadors, entre ells elegiran el batlle. (Aquestes llistes foren publicades per "Última Hora".)

COMUNICAT DEL CONSELL DIOCESÀ DE PASTORAL DE MALLORCA DAVANT LES PROPERES ELECCIONS.

INTRODUCCIÓ

Els cristians, com a membres de l'Església, estam compromesos en la tasca d'estendre el Regne de Déu dins el món, que es manifesta sobretot en l'organització d'una convivència justa i fraterna a la societat. Pertoca a tots, i d'una manera especial als laics, treballar per l'edificació de l'ordre socio-econòmic, tot i respectant la seva autonomia, segons els criteris evangèlics.

La convocatòria d'unes eleccions municipals, autonòmiques i europees, és una ocasió important dins el procés de construcció de la nostra societat i, en conseqüència, no poden deixar de plantejar-nos quina ha de ser la nostra actitud, quins han de ser els criteris a tenir presents respecte del vot.

Per això, el Consell Diocesà de Pastoral de l'Església de Mallorca, creu convenient donar a conèixer als cristians mallorquins, i a tots quants vulguin escoltar-lo, el resultat de la seva seriosa reflexió sobre el moment polític actual.

Com a marc d'apreciació general, des de la nostra consciència cristiana, volem afirmar:

* Que l'activitat política és bona i necessària. El quefer comú ens afecta a tots i es digna de lloança l'actuació dels qui, amb esperit de servei, es dediquen a la política.

* Que els cristians, per la nostra condició de ciutadans i per l'exigència de la nostra fe, hem de col·laborar amb els governants elegits, siguin del partit que siguin, en tot allò que afavoresqui la dignitat de la persona i el bé comú.

* Que la democràcia és una conquesta a la qual cal donar suport, que ens exigeix a tots un esforç de participació, per tal que pugui assolir el màxim desenvolupament i l'assentament definitiu.

* Que l'autonomia balear representa un avanç important en el retrobament de la nostra manera de ser i en la possibilitat d'un autogovern que ens faci créixer com a poble, i està cridada a assolir objectius i metes de continu perfeccionament.

CRITERIS GENERALS

Obligació de votar. Per als cristians, anar a votar constitueix una obligació de consciència. El "passotisme" i l'abstenció no justificada no són actituds cristianes responsables, sinó més aviat un pecat d'omissió. Si després d'una seriosa reflexió i d'un profund estudi de les diferents candidatures i dels seus programes, qualcú cregués que no pot atorgar el seu vot a cap de les llistes, podrà votar en blanc, però no quedar-se a casa per comoditat o indiferència.

Vot reflexiu. Més que en els "slogans" ens hem de fixar en les idees. Més que les crítiques i desqualificacions hem de mirar el contingut dels programes. Més que creure en les promeses mal fonamentades, hem de sospesar les possibilitats reals dels plans oferts i la seva adequació a les necessitats de la nostra societat. Més que el missatge dels gabinets d'imatge, hem de considerar la idoneïtat i l'honestetat dels candidats. Els grups de reflexió, les petites comunitats cristianes, poden ser un gran ajut en aquest esforç de discerniment.

El vot no exigeix una plena identificació amb una opció concreta. El nostre vot no pot estar supeditat a una identificació al cent per cent amb un programa d'un partit. Hem de comparar tots els programes oferts amb la nostra escala de valors, amb el nostre criteri sobre el que s'hauria de fer, i després donar suport a aquella oferta que més s'acosti a allò que creim desitjable, o a aquells candidats que més facin possible el nostre ideal.

No hi ha una única opció admissible. Cap partit pot pretendre monopolitzar el vot dels cristians; els cristians són lliures per a decidir l'opció que creguin més convenient, d'acord amb el dictamen de la seva consciència. Les comunitats cristianes, malgrat les diferents simpaties o militàncies polítiques dels seus membres, han de ser exemple i escola de convivència, de germanor, de tolerància i de treball conjunt.

DAVANT LES PROPERES ELECCIONS

PRINCIPIS FONAMENTALS

La defensa de la dignitat de la persona. La dignitat de la persona és un criteri bàsic. Dignitat que exigeix el respecte d'una sèrie de valors: dret a una vida plenament humana, des del seu començament fins a la mort; a la cultura, al treball i a la salut; a una retribució econòmica justa i suficient i a la igualtat fonamental de totes les persones, amb el que això suposa de reivindicació dels drets de la dona. Reconeixement i defensa de la llibertat d'opinió, d'ensenyança i de participació en la vida pública. Llibertat, també, de creença religiosa i de la seva manifestació pública.

El bé comú. També aquest és un criteri bàsic. Bé comú que és el conjunt dinàmic de condicions econòmiques, socials, polítiques i morals que fan possible el ple desenvolupament de tota la persona i de la societat. Bé comú que passa necessàriament per la pau i per l'abandó de la suïcida carrera armament

tística, i que requereix la protecció de la família, unes lleis justes, unes institucions al servei dels administrats i una administració escrupulosa en les despeses i justa en els ingressos.

Atenció preferent als més necessitats. Un cristià no pot oblidar l'amor preferent de Jesús per als pobres, per als marginats, i ha d'exigir dels polítics aquesta preocupació fonamental per als més necessitats. En una situació de crisi socio-econòmica com l'actual, hem de dedicar especial atenció a l'examen dels programes electorals per tal de destriar degudament el seu autèntic contingut social.

PROJECCIONS FUTURES

La problemàtica social. A Mallorca tenim greus problemes socials: atur, marginació, droga, Tercera Edat mal atesa, delinqüència, disminuïts físics i físics, etc... Per tant, cal tenir molt en compte el que es proposen fer els diferents candidats per a millorar la situació actual i com pensen aplicar el 6% dels pressuposts, que la nostra recent Llei autonòmica de Serveis Socials aconsella destinar a aquesta problemàtica.

La nostra cultura. La cultura pròpia és un bé que ens configura com a poble i ha de ser protegida i potenciada degudament. La llengua, els costums, les formes de vida i el patrimoni històric-artístic, han de ser tinguts en compte en el moment de fer la nostra opció electoral.

La Natura i el Medi Ambient. A la preocupació generalitzada per la defensa de la natura i del medi ambient, els cristians hi hem d'afegir la creença que l'home ha estat constituït senyor de la creació, no per destruir-la, sinó, ben al contrari, per a continuar l'obra creadora de Déu. La natura ha d'estar al servei del benestar de l'home i no en mans dels qui no tenen inconvenient en destruir-la per tal d'enriquir-se. La lògica atenció al turisme, com a font primera de la nostra economia, no ens ha de fer oblidar aquesta defensa de la natura ni la protecció dels valors que configuren la identitat del nostre poble.

Els sectors i els serveis bàsics. Necessitam uns polítics que toquin de peus a terra i que no descuidin els sectors, els serveis i els equipaments indispensables per al benestar dels ciutadans. Hem de valorar les seves propostes sobre l'agricultura, l'assistència sanitària, les escoles i biblioteques, el proveïment d'aigua i el sanejament, les comunicacions, els carrers, l'enllumenat, la vivenda, la indústria i l'artesania, el comerç i els centres socials, etc.

Els candidats. Com més petit és l'àmbit territorial electoral, més conegudes són les persones i, tal volta, més decisives. Cal ponderar la seva honradesa, la seva voluntat de servei i la seva capacitat. Si han tingut activitat política, podem valorar si han servit al poble o si s'han servit del càrrec, si han governat tenint en compte les minories, o si han exercit l'oposició tractant únicament de fer obstrucció a la majoria.

CONCLUSIÓ

El Consell Diocesà de Pastoral no vol acabar aquest comunicat sense insistir, un cop més, en la necessitat de votar i en la responsabilitat amb que s'ha de fer. Però també vol recordar que amb l'exercici del vot no s'esgota la participació en la vida pública. La societat ens ofereix un gran ventall de possibilitats de participació: partits polítics, associacions culturals, sindicats, associacions de veïns, agrupacions professionals, associacions de pares d'alumnes, grups esportius, institucions benèfiques i de defensa dels drets humans, etc.

Els cristians, sobretot els laics, tenen l'obligació en consciència de posar els seus talents al servei de la societat. S'han de comprometre en la construcció d'un món més just i més humà. Aquesta és la tasca específica dels laics.

PATRIMONI NOSTRE

Com hem pogut veure als darrers números de N'ALÍ al nostre terme hi havia uns quants edificis i fortificacions de defensa que malhauradament ja fa prou anys es perderen i ja només en queden testimonis escrits i tal volta desconeguts si no fos per la labor dels redactors en voler-ho fer saber. Fa més poc temps, hem pogut veure que la torre de So N'Orlandis també ha caigut deguda als molts anys i a la manca de reformes; i com això hi ha prop de mitja dotzena de torres de talaia del nostre terme que també s'aguanten de miracle, i gràcies que la manera que tenien de construir els nostres avantpassats era forta i resistent.

Creim que no seria mala idea que se les intentàs restaurar i no deixar que el vandalisme dels mals anomenats "excursionistes" els boïns no fan aquests desastres, no feresquin més aquestes velles construccions d'hechura cilíndrica un poc cònica, que normalment daten del segle XVI o XVI, a l'apogeu de les incurssions pirates..

Suposam que els impediments deven ser tals com que l'Ajuntament no disposa de fondos per la seva restauració, però per això existeixen les comissions de cultura i tenen uns apartats a distribuir. Que aquestes torres solen ésser de propietat privada, emperò tal volta es podria arribar a uns acords d'emprestits a baix interès per als propietaris o a unes reduccions d'imposts quan els propietaris se n'encarregassen de la seva restauració i conservació. Que quan l'Ajuntament no pugui obrar en cap sentit, interessar als organismes pertinents ajudant a canalitzar les sol·licituts i ajudes. També ajudant a crear zones més cuidades als entorns d'aquestes edificacions, i tal volta protegint amb reixats o altres alternatives els portals i enfonyalls que sien d'interès per la observació i al mateix temps de conservació.

Resumint, que creim que ha arribat l'hora de cuidar un poc el nostre patrimoni històric-monumental. Pensem que aquestes pedres velles i venerables nos expliquen lo que forem com a poble i defineix ben bé les nostres arrels; i un poble que

estima les seves arrels mai morirà com a poble.

Els topònims

Per un petit lapsus deixarem de costat els noms de definició més difícil als topònims santemers. Demanam disculpes i ara els tractarem de descifrar:

Na Galinda, tal volta feminització de la deformació de galió. S'Es Llätzer, del nom bíblic. Cala En Bagú, del llinatge Bagur. Es puid de Ses Fel·les, malformació de ferla, canya semblant a la canya canyissa però més gruixada. Es Coll des Cairats, cairat: quadrat, que té quatre caires. Es Pantaleu, el nom té certa semblança amb el de la illa Pantellori, situada prop de Sicília que sembla venir del grèc i que vol dir tot verdetjant. Can Perxota, femení de perxot: , persona alta, prima i malformada. Can Mingos, en el joc de botxes, la botxa petita que serveix de senyal per a les grosses que s'hi han d'acostar: bolitx o mingo. Cala en Regau, Regal; peça de xarxa que forma part de cada banda de l'artet; o també pot venir de regaubeitx, -conjunt de coses confuses o desordenades. Na Popia, tal volta té relació amb el pop o amb el poper, ham emprat a la pesca d'aquest cefalò Podé, o deformació de popa, part posterior de la nau. Ca la Sanutges, relació amb els habitants d'una localitat catalana, Sanui.

En un proper article parlarem del nom "Andratx" del seu possible significat i de les diferents grafies que ha tingut a lo llarg de la història.

* * * * *

SOPAR A SANT ELM DE MESTRESSES DE CASA

El passat 30 d'abril tingué lloc al restaurant Dragonera de Sant Elm l'anunciat sopar de les mestresses de casa de S'Arracó que comptà amb l'assistència de prop de noranta dones. El sopar fou un intercanvi d'impressions de tothom i a l'acabat, la presidenta local feu un breu discurs i exposà les idees fonamentals dels seus projectes futurs que ja es faran més de cara a l'hivern puix a aquests moments la majoria de dones fan feina. La presidenta de la federació provincial de les mestresses de casa que s'haviadesplaçat des de Ciutat juntament amb quatre càrrecs més d'altres pobles pertanyents tots ells a la dita associació, pronuncià una breu disertació expresant en xifres el naixement i actualitat d'aquestes associacions de dones a tota Espanya i a les illes.

Acabat això s'aixecà acta per la secretària de la federació provincial i foren entregats els diferents carnets a les associades i es va brindar per l'èxit i duració d'aquesta idea.

SETMANA DE CUINA MALLORQUINA

També volguerem anar a la Setmana de Cuina Mallorquina que es celebrà a Ciutat. Allà forem rebuts per Mestre Tomeu Esteve i per En Pep Sans qui a més de acompanyar-nos a fer el recorregut per els "Stants" ens convidaren a tastar alguns dels plats i uns bons vins que allà estaven preparats per aquesta mostra. Com que no tenim espai suficient per explicar tot lo que de bo hi havia, ho farem el mes que ve.

EL PREDICADOR DE SANT PERE

Sant Pere ja s'acosta i enguany tindrem un predicador que no ha vingut moltes vegades, es tracta del Ilm. Sr. D. Pere J. Llabrés i Martorell, Canonge de la Seu de Mallorca i Director del Centre d'Estudis Teològics de Mallorca.

UN ALTRE SOPAR

Sembla que els arraçoners s'han aficionat fort als sopars col·lectius. Si abans parlàvem del sopar de les mestresses de casa, ara hem de ressenyar el que es celebrà també al mateix restaurant de Sant Elm el passat 16 d'aquest mes de maig per tal de presentar els candidat de la novella Agrupació d'Electors Independents de S'Arracó i Sant Elm. L'acte comptà amb una assistència de més de 130 persones i els beneficis foren destinats a la financiació de l'actual campanya.

Al terme del sopar uns quants de candidats exposaren les raons d'aquest agrupament, que és una experiència nova i totalment desconeguda a la comarca i que ha conseguit agrupar totes les tendències polítiques i a un ventall de gent de diferents edats que hi ha al nostre poble per treballar tots a la vegada en benefici de la nostra petita comunitat. Allà es digué que els candidats i possibles elegits al càrrec de regidors, formen part d'un comitè on es pot dir que tot el poble hi està representat; i amb aquest comitè es dialogaran cada un dels punts a tractar o discutir als plenaries de l'ajuntament o bé amb els altres partits. Això dona una força moral molt forta als elegits car serà la decisió de tot el poble la que primarà i tindran el seu suport en qualsevol ocasió.

Els habitants de S'Arracó i Sant Elm estan molt il·lusionats i ben esperançats amb aquesta opció. Segons la opinió generalitzada de la gent de S'Arracó creven que no és descabellat el pensar que "podrien tenir dos representants al nou consistori si bé sols donen com a segur un representant. Certament si han aconseguit, com sembla, la unitat de tot el poble els sobre vots per aconseguir un regidor i si logren algun vot dels pobles del Port i d'Andratx podrien ben bé aconseguir el segon. Es clar que amb la regle d'Hont hi ha moltes dependidures i a l'hora de la veritat hi pot haver-hi sorpreses fins i tot agradables.

Dia 10 contarem.

SE ALEJA EL DESEADO ASCENSO PARA EL C.D. ANDRAITX

En la pasada crónica dábamos cuenta del inicio de la liquilla del ascenso a tercera división y decíamos que el Andraitx partía con todas las posibilidades de conseguir el anhelado ascenso, los primeros triunfos nos daban la razón y nos hacían abrigar esperanzas, pues aunque eran mínimos eran triunfos que era lo que interesaba. Se ganó frente al Campos y al Alcúdia. Ya los había que lanzaban las campanas al vuelo aunque eran partidos jugados en Sa Plana.

Vino el primer desplazamiento que fue a la isla de Menorca, y frente al At.Ciudadella llegó el primer sinsabor, tras realizar un buen partido de contención obligado por un fuerte viento en contra toda la primera parte, llegó la segunda y el equipo dio un cambio total, cuando parecía que hubiera podido decidir el partido a su favor, fue el equipo local quien realizó el mejor juego y que tuvo la oportunidad de hacerse con el partido y con el resultado positivo llevándose una victoria sin paliativos. Era el primer aviso y con él la premonición de lo que podrían ser los desplazamientos.

La pasada semana en Campos sucedió algo que nadie quería pero que se presumía en nada nos equivocamos aunque lo hubiéramos deseado. El equipo no fue ni una sombra de lo que nos tiene acostumbrados, tras una buena primera parte de contención, cuando el equipo camponense jugaba con un jugador menos, vino la debacle total y vimos a un Andraitx roto, nervioso, sin fuelle y lo peor, una moral totalmente resquerbrajada y que llenó de vergüenza a los aficionados que acompañaron al equipo. Donde se hubiera podido dar la hombrada, tuvimos un equipo humillado y al parecer sin ganas ni posibilidades. En definitiva una derrota de vergüenza.

Quedan dos partidos y sin ninguna clase de duda tienen que ser los que marquen las últimas posibilidades del equipo de cara al ascenso, deseáramos abrigar esperanzas en un ascenso

directo, pero sintiéndolo mucho creemos que resulta descabellado, sólo cabría una posibilidad y es ganar al Alcúdia el próximo domingo, también vemos difícil que se consiga el estar en la próxima temporada en tercera división a través de la promoción con un equipo de tercera ya que el golaverage no ayuda en nada a nuestro equipo y sí a los contrarios ya que los últimos partidos en nada nos han favorecido y hemos perdido lo poco que teníamos.

Mucho tiene que cambiar el equipo para que vuelvan a renacer las esperanzas. Buena parte de labor tendrá que realizarlo la junta directiva local, empezando por intentar levantar el ánimo al equipo, buscando la mejor manera posible, de una forma u otra, para que éste, con su buen juego y sus triunfos intente levantar a la afición muy alicaída y con pocas ganas de estar al lado del equipo ya que la liga ha sido demasiado larga y con demasiados disgustos. El equipo se debe convencer que quién hace afición es el equipo, los jugadores con sus goles y buen juego animan a la afición.

De no ser así y de seguir por estos derroteros mal vemos el panorama en un año en que las cosas parecían hechas para conseguir el ascenso.

Demos un voto de confianza a directivos y jugadores esperando que los jugadores se den cuenta de lo mucho que se juegan y procuren no abusar de los incondicionales ya que si se tira por el suelo la confianza de los aficionados apañados vamos.

JOFRE

P.E. Esta semana se ha sabido que el Consell Insular ha otorgado una subvención de 300.000 ptas. para ayudar a pagar las últimas mejoras que se han ido haciendo en Sa Plana, subvención que responde a una petición que en su día hiciera la directiva. Es sin duda un balón de oxígeno que ayudará a paliar el montante de gastos que tiene el Club y anima a seguir realizando mejoras.

DESPULLES

Encallat dina l'arena
jeu, tirada la cadena,
d'una nau lo costellam,
de lluny sembla una ossamenta
que ha treta la mar rebenta,
remolcant-la amb lo seu bram.

Trista la platja, deserta,
com que's planga de l'oferta
que li duu del vent afany;
i les ones remoretgen,
i amb son renou li pletetjan
vell tresor que los pertany.

Quan en dia de boirada
passa l'au en sa volada,
pega un crit esgarrifós;
i allunyant-se par que plori,
recordant la trista histori',
de cataclisme horrorós.

Si en nit de lluna esplaiaant-se
lo vell mari's veu alçant-se
damunt l'arena lleuger,
par, fantasma que a òeshora
guarda mut allà a la vora
lo cadàver d'un guerrer.

Tresca el pagès la ribera,
i amb ma forta i falaguera
l'eina afiga a sos costats;
amb durs cops lo pit li feren,
lo pit... que obrir no pogueren
los taurons afamagats.

Oh despulles oblidades
de gegant que trossetjades
reposau dins lo fossar,
quantes voltes eus gronxaren
en sos braços, i us cantaren
les sirenes de la mar!

Quants de pics l'ona valenta
bramant en nit de tormenta
a tos peus l'abisme obrí;
i amb celísties coronada,
com bella nina enjoiada,
veres l'alba reflorir.

Més... badà sa gola un dia,
entre el vent qui fort bronía,
lo pélag devorador;
i robades tes riqueses,
a la terra qu'ara beses
te va girar la maror.

Pobre nau que combatuda
entre les ones retuda,
guaïtes lo camp de la mort;
viva imatge ets de la vida
del hom que'l coratge mida
amb los embats de la sort.

Més per tu sols veig com vola
la gavina que s'endola
pregonant lo temporal;
i per l'ho ma pensa ha vista

sobre'ls núvols la conquesta
d'un esperit immortal.

Joan Guiraud

DECIMES

DESBARATADES

Quan en Makilley morí
els ianquis que l'acompanyaren
per dol tots ells es posaren
penjat pes coll un godí;
també crec que hi va assistí
el gran Simó Cirineu,
que amb so virell de la seu
anà a comprar a l'Indostan
sa burra de Balaan
solament per no anar a peu.

Un rellotger molt famós
va fer en temps del Rei Herodes
un rellotge sense rodes
per regalar al Socors.
Es compte Guifre'l Pelós,
que amb sos frares des convent
volgué desfer aquell invent,
trobà dins sa maquinària
s'escolà de Santa Eulalia
que feia un molí de vent.

S'any que en Lutero va fer
reglaments per tots els gendres,
el Corpus caigué en divendres
com també el Dijous Llarder,
de llavors ençà pel carrer
tots els músics mallorquins
es passetgen amb xoquins
i entre ells han fet una lliga
de que sempre amb una figa
s'han de filar els mostetxins.

Un any es' Divendres Sant
un governador d'Hungria
volgué fer en punt de mig dia
s'ullastre ballant ballant;
va donar part a Alacant
es jutge de S'Esgleietà
que va perdre una tresseta
jugant un vespre a París,
Mentres Sant Francesc d'Asís
predicava a sa Vileta.

Quan feren la Catedral
tots els sabaters d'Eivissa
volgueren cantar una missa
es capvespre de Nadal;
amb això el Rei des trasval
va fregir cent esparralls
amb dotze cabesses d'alls,
sobressada i albergini'
perque's cunyat d'en Rossini
feu de tira mil dadalls.

Dones qui no teniu pa
i als fills dau figures seques
això són ses paperetes
que vos donaren ses dretes
quan anareu a votar.